Paz Peidro i Claudia López (4t ESO A)

Cita amb la mort

Tot va començar un dia de novembre, quan set persones desconegudes van rebre un missatge que els unia per un mateix destí, però elles encara no ho sabien.

Klaus, igual que la resta de xiquets, va rebre el missatge amb moltíssima il·lusió perquè des de ben menudet era un apassionat de l'escriptora Elia Barceló. Només rebre el missatge va anar corrent a contar-li-ho al seu germà, que també era un gran admirador de l'escriptora.

—Joan, mira el que he rebut! —va dir Klaus mostrant-li el missatge.

—Quina sort! Jo també hi vull anar —va dir Joan.

—Tu no pots vindre perquè el missatge diu —va llegir el missatge—: «Et citem demà, dia 11 de novembre, a les 11 de la nit a la biblioteca del port de Xàbia, ja que l'escriptora Elia Barceló vol reunir-se amb tu perquè has captat la seua atenció. Has de vindre sense companyia, no li agrada el públic».

—Llàstima! Envege la sort que has tingut —va dir Joan.

L'endemà Klaus va anar a la biblioteca, però es va estranyar perquè hi havia sis persones més.

Van començar a parlar i es van adonar que tots havien rebut el mateix missatge. De sobte, mentre xarraven, van sentir el so d'un telèfon que no pertanyia a cap dels xiquets. Sonava a l'última planta.

—Jo l'agafe! Segur que és Elia —va dir Leo, un xiquet molt alt i atractiu.

Leo va pujar a la tercera planta i el telèfon deixà de sonar.

Passava el temps i, com que Leo no baixava, una xiqueta preocupada va decidir anar a buscar-lo.

Amb por d'anar sola, un altre xiquet va pujar amb ella. Quan van arribar dalt, van trobar a Leo al sòl dessagnat per un tall a la panxa.

Atemorits, van cridar angoixats i mentre la xiqueta cridava va caure a terra. El xiquet, espantat, va fugir desesperat. Mentre baixava les escales demanant ajuda, un objecte li va travessar l'esquena i també va caure a terra.

Els altres quatre xiquets van córrer per les escales, espantats, i van descobrir una nota al costat del cos del xiquet que deia: «Cita amb la mort».

Tots, bocabadats, no entenien res i es van adonar que era el títol d'un llibre d'Elia Barceló.

Tots es van separar, intentant buscar el llibre.

L'Anna va agafar l'ascensor i de sobte l'ascensor es va desplomar ella a dins.

Gerard va pujar dalt de tot, esquivant el cos inert de Leo i es va trobar el cos de la xiqueta que va morir desplomada, s'hi va acostar per comprovar si encara estava viva, però, quan la va tocar es va desplomar ell també.

Marc va entrar al bany, pensant que potser estava amagada, però de sobte l'aixeta va començar a tirar aigua, ofegant-lo.

L'últim xiquet, tranquil, va arribar a la prestatgeria on estava el llibre i el va agafar.

La prestatgeria es va obrir i va aparèixer Elia.

—Bon treball —va dir Elia.

Elia era una anciana, obsessionada amb els set xiquets que va citar perquè eren joves amb talent per a l'escriptura i ella era molt egoista, no volia que ningú fora millor que ella.

Elia i el seu ajudant escaparen i no se'ls va tornar a veure mai més.